

ANDET KAPITEL

Aidans råd

Hun havde det som om hun var blevet bedøvet. Noget gjorde hende træt og prøvede at få hende til at lukke øjnene mod hendes vilje. Hun gik næsten rundt i blinde og manglede kun at løfte armene for at ligne en zombie. En søvngænger var snarere det rette ord. Halvt bedøvet af en søvn, som en kop kaffe, hun havde tvunget i sig, ikke kunne gøre kål på. Hun gabte højlydt og strakte sig i entreen. Det var ikke det bedste at gå i seng over tre hver nat.

Aleera råbte et træt farvel til sin far og gik udenfor. En bil holdte brummende udenfor, med Nathaniel bag rettet og hendes to brødre og tre fætre mast sammen på fire passagersæder. Der var ikke plads til hende.

Det fik Aleera til at vågne for første gang, da det gik op for hende. Hendes fødder svuppede gennem den smattede sne, prøvede at frarøve hende balancen og hamrede ind i bilen. Hun flåede bilen til førersædet op.

”Jeg skal med.”

”Beklager, Aleera, men så skulle du være kommet lige før,” sagde Nathaniel og sendte hende et beklagende smil. ”Du kender princippet først til mølle.”

”Og du ved godt, at du også kan tage bussen.”

”Du må ikke køre.”

”Men Elijah og Joel kan.”

”Jeg har altså ikke så meget øvelse i at køre i sne.” Joel lænede sig over førersædet, så han kunne se Aleera i øjnene.

”Så kan du få den nu,” svarede Aleera.

”Næ, nej.”

”Aleera, du er nødt til at tage bussen. Beklager, men i morgen må du køre med. Så lader vi Joel om at tage bussen,” foreslog Nathaniel.

”Valkan. Det skal være Valkan.”

”Fint, så siger vi det. Men nu må vi køre, så vi kan nå at komme i skole.”

Nathaniel hev i døren og Aleera nåede kun at give slip, inden hun fik fingrene i klemme. Bilen bakkede bagud og da hun så den køre ud af indkørslen, var Valkans ansigt presset op af vinduet, for at håne hende.

Så måtte hun vel tage bussen. Bussen! Hun var ved at komme for sent! Hun satte i løb. Sneen gjorde det besværligt og udmattende, men hun pressede sig til at løbe hurtigere. Sætte det ene ben foran det andet, mase sig fremad, undgå at glide og holde den samme hastighed. Hun nåede lige at stille sig hen til de andre der ventede på bussen, inden den dyttende drejede om hjørnet og stoppede foran flokken af skoleelever.

Aleera fandt sig et frit sæde bagerst i bussen. Løbeturen gjorde hun var vågen og frisk, så hun brugte turen på at se huse blive til højhuse og til sidst fyldte hele skolen vinduet, da bussen kørte ind på parkeringspladsen.

Ude i den kolde luft, måtte hun kigge sig lidt omkring, inden hun fandt ud af hvor hun skulle hen. Én af hendes lærere stod foran en gammel bus, hvis gule maling var ved at skalle af.

”Aleera Oradea!” udbrød læren lettet. ”Endelig er du her! Vi manglede kun dig, så skynd dig ind i bussen og find dig en plads. Vi kører om lidt til museet.”

En forfærdelig larm slog Aleera i møde, da hun trådte ind i bussen og så alle de alt for morgenfriske og smilende ansigter, der snakkede om den alternative dag. En uge om året, over fem

dage, kom hele skolen på museum for at blive klogere, selvom de fleste brugte dagen til sjov og spas i museets cafeteria. Man vidst aldrig hvem der skulle af sted hvilken dag, men Aleera skulle af sted samme dag som Aidan. Hun kunne se ham. Siddende på et ydersæde ved siden af en anden. Han fangede hendes blik og gjorde en undskyldende gestus. Hun gjorde en næsten ikke synligt nik med hovedet og fortsatte længere ned i bussen.

Det viste sig den sidste ledige plads var ved siden af Sally Gresham, en pige Aleera ikke kunne fordrage på grund af tøsens egocentriske jeg, men alligevel ikke havde set meget til de sidste par måneder. Ren lykke, men åbenbart skulle det ødelægges nu.

Aleera stillede sig foran sædet og ventede på at Sally opdagede hende. Da det endelig skete, fik hun blot et elevatorblik og nogle kolde ord: ”Du kan ikke sidde her.”

”Uanset hvor meget jeg ønsker ikke at gøre det, er jeg nødt til det. Det sæde der, er desværre det eneste ledige sæde.”

”Du må alligevel ikke sidde her.”

”Aleera Oradea, sæt dig dog ned!” råbte læren fra den anden ende af bussen.

”Jeg må hellere gøre som læren siger,” sagde Aleera som en kat der netop havde slugt en fugl, og satte sig ned. Sally kom med et udbrud og hev sin taske væk fra sædet, i sidste øjeblik.

”Jeg vil ikke nyde dette her,” truede Sally og slog med sit hår, da hun vendte sig mod vinduet.

”Tro mig, det vil jeg heller ikke,” svarede Aleera, men så fangede Sallys bevægelse hendes blik. ”Hvornår er du gået fra blondine til brunette.”

”Jeg har altid været brunette.”

”Kære ven,” ordene begyndte at dryppe af sarkasme, ”du er vidst godt farveblind. Før var dit hår blond, altså en blanding af gul og hvid, men nu er den brun som en lort.”

”Jeg er født brunette, tumpe.”

”Men med en blondines sind.”

”Hvad er der i vejen med dig?” snappede Sally, ligesom hendes hoved næsten hoppen om for at møde Aleeras. Det ene øjeblik var det bagehovedet Aleera kiggede på, det næste var det ansigtet. ”Sådan at komme med spydigheder mod mig.”

”Det var altså dig der startede.”

”Og dig som fortsatte. Jeez, du er så barnlig nogen gange.”

”Men det er ikke mig der er en udstødt, der drak sig fuld og næsten blev myrdet!”

Selvom det var en hæs hvisken der undslap Sallys mund, så tændte den alligevel fyr og flamme i Aleera. Hun løftede hånden for at forsvare sig selv, en ren mekanisme. Sally fik en trækning i kroppen, som var hun parat til at krympe sig sammen mod slaget. Aleera kiggede blot på sin hånd og indså, at hun ikke ville røre Sally, selv ikke med en ildtang. Hun vendte så meget ryg, hun kunne, mod Sally og brugte hele turen på, at stirre på en pige der til sidst blev helt ude af sig selv af det, at hun var ved at græde.

Da bussen langsomt stoppede, sprang Aleera ud på gangen og styrtede af sted, inden buschaufføren nåede at trække håndbremsen.

Mens hun indåndede den forfriskende luft, kom Aidan hen til hende.

”Det så ud til at være en dejlig samtale.”

”Lige så dejlig som en ferie i helvede, skal jeg sige dig.”

”Sally har altid været meget selvoptagende, men hun er skam flink nok...” Aleera sendte ham et blik, der sagde alt hun ikke ville høre om Sally ”... hvis man sammenligner det med en stor, hvid haj.”

”Selv den vil være venligere.”

”Hvad er så det værste?”

Aleera nåede ikke at svare, for læren kaldte eleverne til sig, så de kunne få en seddel med opgaver. Eleverne kiggede aldrig på spørgsmålene og når de afleverede den med tilfældige krydser, vidste de, at lærerne bare ville sætte flueben. Det var en afslapningsdag for alle.

Aleeras muskler var dog spændt, da svaret på Aidans spørgsmål fløj rundt i hendes hoved: ordet ramte indersiden af kraniet og skiftede retning.

Vampyrer.

Det var ordet. Det var det værste. Vampyrer.

”Ifølge nyhederne så er det ikke længere én galning som går rundt i byen og angriber folk, men to og, hvis vi alle er uheldige, endnu flere. De siger det måske er bander, men man kan ikke se meningen med det, udover hvis det er sjovt at få folk til at bløde. I morgennyhederne sagde de, at der var sket flere overfald. Tænk en gang. Selvom folk ved det er farligt at gå udenfor, så gør de det alligevel. Er de ikke bare dumme?”

Aidan og Aleera vadede rundt i museets elevtomme gange. De fleste af eleverne havde allerede fundet sig til rette ved bordene, med en varm kakao og varm bolle. De havde også set læren gå derhen, for at mødes med de andre lærere, der hver kommet med sin flok elever.

Der var andre mennesker der gik rundt og studerede oldtidsfund fra Grækenland og Egypten, malerier fra op gennem tiderne. Det hændte ofte at de gik på en tom gang, hvor Aidans stemme rungede med hans snak om vampyr overfald i byen, bortset fra, at han ikke vidste, det var vampyrer der stod bag dem.

”De tror det ikke vil ramme dem. At chancen er for lille til det, men de slår ned på det første menneske de møder. Modbydelige væsner.”

”Du har nok ret, men der sker overfald hver aften. Først var det mord og et ... æh,” han kastede et blik på Aleera, der lod som om hun var ligeglad, selvom hun var alt andet end det, ”et mordforsøg. Nu er det overfald på tilfælde mennesker. Utroligt.

Så du morgennyhederne om nattens overfald? En hel gruppe havde mast et par op i et hjørne, men så kom nogle andre og skræmte dem af vejen, hvorefter de selv forsvandt. Ofrene kunne ikke sige så meget, for som ved alle andre, lider de af chok eller har set syner. Det er nu klamt.”

Aleera nikkede og kom med et ”Mmmmm” for at han kunne fortsætte med at snakke.

Hun havde ikke set nyhederne om morgenen, for hun havde været så træt, at hendes sanser endnu ikke var vågne. Hun kunne have spist alt, uden at kunne se, høre og smage det; noget, nogen sikkert ville misbruge. Hun havde heller ikke hørt de andre snakke om nattens jagt, men de var efterhånden begyndt at ligne hinanden.

De fandt vampyrerne godt i gang med overfaldet, skræmte eller jagede dem væk fra ofrene, og hvis de fik indhentet vampyrerne, gik de i gang med at kæmpe. Det resulterede altid i et par døde vampyrer, et par der var undsluppet og nogle

overfladiske sår hos brødrene og fætrene. Det var værre end nogensinde. Det føltes som om noget ondt var ved at ske, og Aleera havde nøglen til at være forberedt. Hvis hun dog bare kunne beslutte sig!

”Hallo, Aleera? Kom tilbage til overfladen! Lyt til min stemme og følg efter lyden. Er du her?” spøjte Aidan og viftede en hånd foran hendes ansigt. ”Eller er du helt i tankeland?”

Aleera rettede et slag efter ham, men han smøg siden uden om, grinende.

”Du missede!”

Hun slog ham på skulderen.

”Gjorde jeg ikke!” grinede hun og overraskede sig selv. Aidan smilede.

”Sådan skal det være, Aleera. Lad os se udstillingen om mennesker.”

Han pegede mod en dør, med et skilt over og en hulemand stående ved siden af, så folk forstod det latinske ord øverst. Hun fulgte efter ham, mens han begyndte på en ny ordstrøm.

”Hvad tænkte du på?”

”Det er ikke noget du bør blande dig i,” sagde hun hårdt. Aidan tog ikke rigtig skade af det og trak kun på skuldrene. Hun kiggede kort på ham og opdagede noget. Hun kunne spørge ham om hjælp! ”Måske kan du alligevel. Det er et problem jeg har.”

”Jeg er lutter øre, med mindre det handler om valg af bind.”

Hun slog grinende ud mod ham.

”Jeg mener det! Min lillesøster har været sådan den sidste uges tid. ’Hvad suger bedst? Hvad er mest komfortabel?’” Han efterlignede en skinger pigestemme.

”Det er heldigvis ikke sådan et problem,” smilede hun. ”Hvad nu, hvis du havde en information, der gjaldt liv og død, men ikke kunne sige det fordi du ville få problemer. Hvad ville du så gøre? Sige det, fordi det driver dig til vanvid, eller tie?”

”Jeg aner ikke hvad problemet er, så kan du give mig lidt mere, så jeg ved hvad det handler om?” forsøgte Aidan, men Aleera rystede på hovedet. Han skulle ikke indblandes. ”Så kan jeg ikke give dig det rigtige svar, men det skal du vel egentlig selv finde ud af. Men hvad jeg ville gøre?”

Han holdte en tænkepause foran en udstilling om neandertalerne, der havde de mest tumpede udtryk i ansigtet. De mindede Aleera om Valkan. Åh, hvor ville hun dog gerne have skovlen under ham. Han var hendes ærkefjende, som man ville kalde det.

”Hvis det virkelig gjaldt liv eller død,” begyndte Aidan og smilede lidt, ”og i teenagers ordbog: frihed eller stuearrest, så ville jeg nok skide på min frihed, for den ville jeg få igen, når min stuearrest er ovre, så ville jeg fortælle det, komme ud med det og ikke længere have at det gnaver et hul i mig. Sig det og tag imod problemerne.”

”Og hvis de er store?”

”Hvor store problemer kan du få?”

En masse, regnede hun med, selvom mulighederne efterhånden var få. Lige til og fra skole, ingen vågentræning, ingen vampyrjagt. Intet. Hun kunne ikke rigtig se, hvad hendes far kunne gøre værre, udover en stor skideballe.

”Ikke særlig store.”

”Der kan du bare se. Så fortæl det og få det ud. Jeg er sikker på, at du vil få det bedre. Men er du sikker på, at du ikke vil fortælle dit problem til mig?”

”Du er da ikke så lidt fræk, hva’?”

Aleera prøvede at være sur, da hun skubbede til ham, men kom i stedet til at grine. Aidan lod som om det var et hårdt skub, gik bagud, mens han blafrede med armene og foregav at skrive. Han stødte blidt ind i en af de mannequiner, der viste udviklingsfasen fra abe til menneske.

”Hvor er jeg glad for at vi ikke ser sådan ud,” sagde Aidan med spor af latter i stemmen, da hun vendte sig om. ”Hvad siger du til, at vi gør som ethvert andet menneske og finder cafeteriaet og får noget at spise?”

”Det er mere spændende end det her.”

”Og så er vi også et normalt menneske.”

”Hvad er normalt?”

”Ved det ikke.”

Han bød hende sin arm, og hun tøvede lidt, før hun tog fat. Normalt ville hun ikke gøre det, og hun så det kun som en tak til Aidan. I faste skridt gik de ud af rummet.

”Du skal for resten havde tak for hjælpen. Det var sødt af dig.”

”Det ved jeg godt,” svarede han og hev hende med sig.